

La resistència té un límit

Bàsquet. Les lesions i l'acumulació constant de partits i competicions han anat afeblint físicament l'Spar Girona, que ha arribat just de forces al tram final de la temporada

Els temps morts són per rebre instruccions i també per agafar aire MANEL LLADÓ.

L'Spar ha arribat al tram final de la temporada –li queden entre un i quatre partits de vida– al límit i amb la sensació que li falta aire tot i els esforços de Julbe per fer rotacions en totes les posicions. Ni el tècnic ni el club volen posar cap excusa per una possible eliminació contra el València –campió de l'Eurocopa–, però a banda de la baixa ja coneguda de Maria Araújo Julbe ha d'afrontar la semifinal –demà hi ha la tornada– amb Vasic amb el seus persistents problemes al genoll i amb altres jugadores tocades, com és el cas de Paola Ferrari.

Que l'equip hagi arribat just a les semifinals no és conseqüència d'una situació particular d'aquestes últimes setmanes, sinó de l'acumulació de partits, campionats i de petits entrebancs que s'ha anat acumulant sobre l'esquena de les jugadores i el cos tècnic. La

temporada ja va començar amb el problema de Gray, el fitxatge estel·lar del curs, que va arribar a mitjans d'octubre i es va perdre la supercopa i les quatre primeres jornades de lliga, fet que va obligar a un sobreesforç durant algunes setmanes Laia Palau, ja amb 41 anys, i Eldebrink. La sueca, a més, es va lesionar en la bombolla de l'Eurolliga a Fontajau i també va estar-se unes quantes setmanes de baixa. Més pressió per a Palau.

L'equip ja arrossegava, a més, la lesió d'Oma des del curs passat. Quan la jugadora va començar a entrar en la rotació de Julbe va decidir fitxar per l'Ensino a la recerca de més minuts. Això va significar automàticament més càrrega per a jugadores com Vasic, Araújo i Elonu. Amb els pavellons tancats i en plena crisi, no hi havia diners per fitxar com s'hauria fet en alguna temporada anterior i es va incorporar una jove jugadora, Clàudia del Moral, amb poca experiència i que ha tingut poc protagonisme.

Les lesions i la càrrega de partits, amb tot, no venen soles. Després de la bombolla de Girona va arribar la de Schio, tres partits en quatre dies d'una exigència màxima pel repte que s'havia proposat el club i les mateixes jugadores de portar l'equip als quarts de final de l'Eurolliga. La lliga, mentrestant, no s'aturava i va arribar, és clar, la copa, una altra setmana de bogeria amb tres partits en quatre dies, dos contra l'Avenida i el València, en la històrica final que va donar el títol a l'equip de Julbe. Més desgast sobretot per a les nou intocables: Elonu, Palau, Vasic, Eldebrink, Araújo, Labuckiene, Gray, Reisingerová i Ferrari.

La festa va continuar amb el doble partit de quarts de final a Salamanca contra l'Avenida en què l'equip va cedir però s'hi va deixar la pell. Després arribaria l'anunci de Vasic que es retira a final de temporada. Juga infiltrada alguns partits i això es nota. El capítol final és la lesió de la jugadora que probablement estava més en forma, Araújo. Adeu a la temporada. Malgrat tot, remuntar nou punts a València no es veu com una quimera. De fet en la final de copa l'equip va guanyar exactament per deu punts (62-72).

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 23-04-2021, Pàgina 6

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1958771-la-resistencia-de-l-spar-girona-te-un-limit.html>